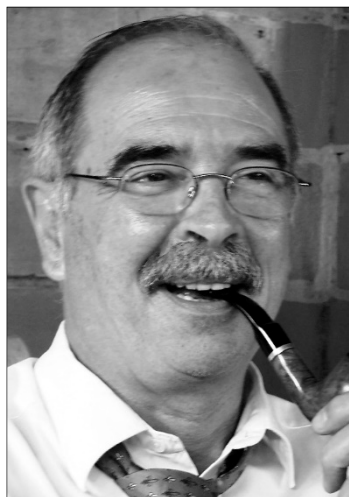

Molnár János:

A 70 éves dr. Hézsér Gábor professzor laudációja

Kedves Gábor!

A Babeş-Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Kara részéről nekem jutott az a megtisztelő megbízás hogy 70. születésnapod alkalmából rövid laudációt írjak. Sokat gondolkodtam ezen. Először is: rövidet írni? Lehet-e hetven évről, egy életről, egy tudományos pályáról röviden írni? Akkor, amikor a te életműved jövő doktorandusok kutatási munkaterülete lehet, akkor nem lehet röviden írni. Mert minden, ami ebben a kontextusban rövid, az csak morzsa, töredék, ami nem hordozza az egészet, a teljest.

Laudációt írni. Laudálni téged. A végtelenbe vesző emberi szavak alkalmasak-e erre? Kiváltképpen akkor, amikor a te laudációd hetven év után hatalmas szimfonikus zenekar, amiben ott van egy ember hét évtizedes élete, ott van egy tudományos pálya, ott van egy hatalmas

életmű és több száz vagy ezer diáknak szeretettel átadott tudás. Hát nem tudok róla rövid laudációt írni.

Viszont 70. születésnapod alkalmából szeretnék néhány dolgot megköszönni neked. Közel másfél évtizedes dékáni munkám egyik fő célkitűzése az volt, hogy szakmailag performans tanári kart állítsak szolgálatba. Köszönöm, hogy akkor, amikor a Pásztorálpszichológia mesteriről volt szó és az Ökumené Doktori Iskola pásztorálpszichológiai szakirányú doktor képzésről, akkor te derűsen, teljes erőbevetéssel igent mondtál és több mint egy évtizede vállaltad és vállalod a Németországból, Magyarországon keresztül való Erdélybe jövetelt. Köszönöm és köszönjük neked valamennyien, hogy tudományos munkáddal, oktatói szaktudásoddal tekintélyt és hírnevet szereztél mind a mesteri, mind a doktori képzésünknek.

Köszönöm továbbá azt a megértő emberséget, amivel tudtál és tudsz tanárokhoz és diákokhoz egyaránt viszonyulni. Te vagy és a te életműved a tudományos mérce. De ugyanakkor te vagy az, aki úgy tud lehajolni mesterizőkhöz és doktorandusokhoz egyaránt, hogy közbe felemeled őket ennek a mércének a szintjére. Ezt a diákhöz lehajló és felemelő pedagógiai cselekedetet nevezi Karácsony Sándor pedagógiai művészetnek. Igen, valamennyiünk számára nemcsak tudós, hanem pedagógiai művész is vagy.

Továbbá szeretnénk megköszönni azt, hogy a tapasztalt, prezentált és átadott tudás és pedagógia mellett mindig úgy jöttél és úgy jössz hozzánk, hogy mindenkit elbűvöl úri eleganciád és ragyogó mosolyod. Szomorúnak, gondterheltnak, fáradtnak sose láttalak. De derűsnek és életkedvtől csattanónak annál többször.

A kar nevében mindezért köszönet neked.

Végül szeretnék még elmondani néhány gondolatot. Ady azt írja az egyik versében: „öregül domb alján, fiatalok dombon, öregek emléken, fiatalok gondon”. Eltelt az életedből hetven év. Lassan én is döcögök efelé, és így érzem, tudom, hogy ez mit jelent. Jó megpihenni a domb alján, jó elcsendesedni és jó felidézni sok megmászott domb emléket. Ugyanakkor jó tudni azt, hogy vannak fiatalok és a gondok rájuk várnak és rájuk vár az újabb hegyek megmászása is. Mózes azt írja a 90. zsoltárban, hogy az ember élete hetven, legfennebb nyolcvan esztendő. Vajon ez így igaz?

Ha a 90. zsoltár szerzője valóban Mózes, akkor Mózes hetvenéves korában írta ezt a zsoltárt. Viszont Mózes elfeledkezett a versírás ihletében arról, hogy az 1Móz 6,3 szerint Isten százhusz évre kódolta az embert. Mózes erről elfeledkezett, de akkor még nem tudta és nem tudhatta, hogy tíz év múlva, azaz nyolcvanévesen Isten egy nép szabadításával bízta meg (2Móz 7, 7). Mózes azt sem tudta, hogy előtte még ott lesz negyven év, ott lesz a pusztai vándorlás és még sok-sok hegy megmászása. Az 5Móz 34,7-ben azt olvassuk, hogy Mózes százhusz éves korában halt meg úgy, hogy a hegyről láthatta az Ígéret Földjét. Hetvenéves korában tehát Mózes előtt ott van még számtalan gond, megmászni való hegy és a nagy feladat: szabaddá tenni egy népet.

Kedves Gábor, ha biblikusan gondolkodom, akkor a te hetven évéd az Istentől megszabott idő fele plusz tíz esztendő. A Kar minden tanára és minden diákja kíván neked boldog születésnapot, Isten éltesen erőben, egészségben, hogy hetven év elteltével is teljesíteni tudd azokat a szép és nemes feladatokat, melyeket Isten neked, a csaláodban, a magánéletedben és a tudományok világában ad a hátra lévő ötven esztendőben!

Ad multos annos, Professzor úr!

Szeretettel,

János